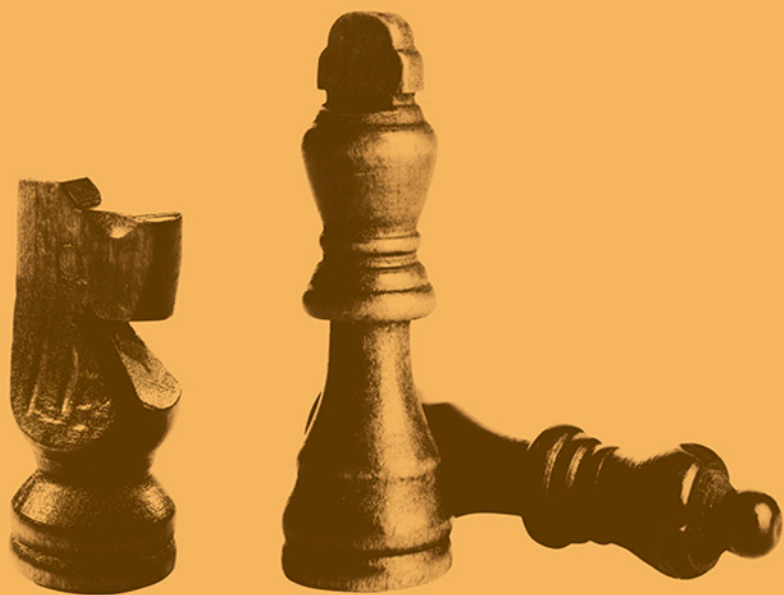

Trio

Rodolf Sirera

Introducció / Enric Gallén

TEATRE
bromera

(Escenari a les fosques. Llum sobre DAVID, roba informal. Assegut en un tamboret, de cara als espectadors, els parla directament.)

DAVID. El teatre! Estime el teatre per damunt de totes les coses. Quan estic sense faena em dic a mi mateix que em deixaria tallar un braç per tornar a actuar. Quan actue em dic a mi mateix que em deixaria tallar un braç perquè la temporada no s'acabara mai. Però és difícil actuar sense braços, sobretot si és una obra d'aquelles clàssiques on cal batre's en duel, Romeo i Julieta, posem per cas. Jo vaig fer una vegada de Mercuccio, un paper, contràriament al que els no entesos pensen, millor que el de Romeo.

(Recitant:) «No, la ferida no és tan fonda com un pou, ni tan ampla com l'atri d'una església; però, no ho dubtes, produirà el seu efecte. Podeu encarregar ja les absoltes, que demà seré sota terra. Un gat escarransit, matar així tot un home només d'una arrapada! En quina mala hora et vas interposar entre nosaltres! Em va ferir passant la seua espasa sota el teu braç.»

(Emocionat, perdent l'alè:)

«Portà'm on siga, perquè crec, Benvòlio, que ja perd el sentit. Vostres famílies,

que l'infern les confonga totes dues,
faran que els cucs se'm mengen abans d'hora.»

VEU HOME. (*En off.*) Moltes gràcies. Ja l'avisarem. Un altre!

(DAVID fa visera amb la mà perquè la llum del focus l'enlluerna.)

DAVID. Com? Què diu? Què?

VEU HOME. (*En off.*) Que ja l'avisarem. Un altre!

DAVID. També puc fer el Romeo, si vol...

VEU HOME. (*En off.*) Gràcies. És vosté massa gran. Un altre!

DAVID. De tota manera, no era una bona producció. Però em va deprimir prou, era el primer càsting que feia i no em donaven el paper. El primer càsting que feia enguany, vull dir. La veritat és que feia un temps que no actuava. Prou de temps. Molt de temps. I se m'acabaven els diners, devia dos mesos de lloguer del pis i m'havien amenaçat de tallar-me el mòbil. I què fa hui un actor sense mòbil? En qualsevol moment poden cridar-te per oferir-te un paper...

(Sona el mòbil. DAVID se'l du a l'orella.)

DAVID. Sí? (*Cobreix l'auricular amb la mà. Al públic.*) És el meu representant. Un sant. Més ben dit: un anacoreta. Perquè si ha de menjar de mi, passarà més fam que un

lladre. *(Al telèfon.)* Ja has parlat amb ells? [...] I quin paper? [...] Un capellà? [...] No, no, és que no he fet de capellà mai. Encara que no crec que em siga difícil. Un capellà d'aquells moderns, que no porten sotana... Sí, ben mirat, podria donar el tipus... [...] Com? [...] Ah, que no m'han donat el paper? Però tu no els has dit...? *(Enfadant-se.)* El que crec és que no has fet prou força... *(Penja.)* Cony de representant! No em serveix per a res, les poques coses que trobe, les trobe jo sol. Clar que també així m'estalvie de pagar-li comissió.

(Pel lateral cap on DAVID es dirigeix apareix una porta. DAVID trau una clau de la butxaca, intenta ficar-la en el pany, no pot.)

DAVID. Què collons passa ara? Per què no s'obri?

VEU DONA. *(En off.)* Perquè he canviat el pany, a veure si així s'anima i paga.

DAVID. Com vol que pague si tinc els diners dins de casa? *(Al públic.)* Afortunadament, ho he de reconèixer, tinc una certa capacitat per aconseguir que l'element femení canvie d'opinió.

VEU DONA. *(En off.)* És que és tan guapo...

DAVID. I el problema el vam resoldre d'una manera ràpida i... amigable.

(S'obri la porta i una mà femenina l'arrossega cap a dins. Tots dos, la propietària de la mà femenina i DAVID, queden amagats darrere de la porta.)

VEU DONA. (*En off.*) Oh, oh... Ah... Ah... Ai...

(*Es torna a obrir la porta i apareix el cap de DAVID.*)

DAVID. Però era evident que no podia continuar vivint més temps en aquella casa... menuda, moblada i econòmica, això és cert...

(*DAVID ix fugint de darrere de la porta, amb una maleta a la mà.*)

DAVID. Però amb una patrona que exigia uns pagaments extres que, la veritat siga dita, no estava disposat a satisfer... almenys amb la freqüència i la contundència que la propietària exigia.

(*La porta es tanca de colp i desapareix pel lateral.*)

VEU DONA. (*En off.*) Impotent!...

(*DAVID arronsa els muscles i comença a marxar cap al lateral contrari.*)

DAVID. Impotent era com em trobava jo aquell dia: sense feina, sense pis, i amb la moral –i el que no és la moral– sota mínims. Quan, de sobte, com si fóra un capítol de telenovel·la –més ben dit, l'última seqüència d'un capítol de telenovel·la–, vaig tindre un encontre inesperat.

(*DAVID entropessa amb ÒSCAR, que tracta treballament de caminar en línia recta.*)

DAVID. I si mirara per on va?

ÒSCAR. (*Una mica farfallós.*) Segurament no m'agradaria el que veig. (*Adonant-se.*) Ets tu!

DAVID. Qui?

ÒSCAR. Com que qui? Qui ha de ser?

DAVID. Qui ha de ser què?

ÒSCAR. Què ha de ser qui? Doncs tu... Tu ets, qui ha de ser?...

DAVID. Perdone, no entenc res.

ÒSCAR. No m'estranya gens. No has sigut mai massa intel·ligent.

DAVID. (*Com si la frase li activara un record. Fixant-se millor.*) Ostres, Òscar! Ets tu!

ÒSCAR. És clar que sóc jo! Preferiries que fóra un altre?

DAVID. Quin altre?

ÒSCAR. Un altre. Tu sabràs.

DAVID. Però no ets un altre! Ets tu!

ÒSCAR. Tinc eixe costum, sí. Tractar de ser un altre, si no et paguen, no compensa.

DAVID. Estàs sense faena?

ÒSCAR. Per què dius això?

DAVID. Puts a alcohol.

ÒSCAR. Justament perquè tinc feina. M'acaba de caure un paper que t'hi cagues.

DAVID. Un paper?

ÒSCAR. De borratxo.

(DAVID queda un moment desconcertat, fins que ÒSCAR es posa dret i riu. DAVID comprén i riu ell també.)

DAVID. Ah...

ÒSCAR. M'estic motivant. I tu? On vas amb eixa maleta?

DAVID. M'estic motivant jo també.

ÒSCAR. *La mort d'un viatjant*, d'Arthur Miller.

DAVID. *L'hort dels cirerers*, última escena.

ÒSCAR. Te'n recordes! Jo feia de Firs, el vell majordom que s'obliden en tancar la casa.

DAVID. Terrible.

ÒSCAR. Terrible, sí. Vaig tindre una reacció al·lèrgica de collons de tant de maquillatge. Havia de semblar un vell decrepit.

DAVID. Una mica ja ho ets.

ÒSCAR. Jo? Jo no sóc vell!

DAVID. Volia dir únicament decrepit.

ÒSCAR. Això sí, no t'ho negue. No he tingut temps d'anar al gimnàs mai.

DAVID. Temps o voluntat?

ÒSCAR. La voluntat de trobar temps, supose.

DAVID. Així que les coses no et roden malament?

ÒSCAR. La veritat és que no. Ja saps com és este ofici: dies de molt, vespres de no res. Jo estic ara en un d'eixos dies.

DAVID. No oblides que hui ets a dalt de la muntanya, demà a la cova més fonda.

ÒSCAR. I tu?

DAVID. Espeleologia.

ÒSCAR. Vaja. (*Tractant d'animar-lo.*) El teu problema és que ets encara massa jove.

DAVID. A l'últim càsting em van dir justament el contrari.

ÒSCAR. Vull dir que et trobes en una edat difícil.

DAVID. La menopausa.

ÒSCAR. Més o menys. Ja t'ha passat l'hora de fer de galant jove...

DAVID. Gràcies.

ÒSCAR. Siguem realistes. Al teatre –i més encara a la televisió– o ets un crac als díhuit anys o ja no et menges una rosca.

DAVID. La televisió no m'interessa.

ÒSCAR. Sobretot quan no t'agafen en cap càsting. (*Tallant les protestes de l'altre.*) No t'enfades, home, tin més corretja.

DAVID. Vols dir que en este ofici envellir no és una desgràcia?

ÒSCAR. No és sempre una desgràcia. Depén de com envellisques. (Un verb, que conste, que no m'agrada gens ni mica.) Sobretot procura no criar panxa. La panxa està molt mal vista al nostre ofici.

DAVID. I si has de fer de Falstaff?

ÒSCAR. Els productors s'estimen més que sigues prim i et poses la botarga. Hi ha menys possibilitats que et muires a l'escenari d'un atac de cor.

DAVID. Llavors, què he de fer mentrestant? Esperar a ser prou vell?

ÒSCAR. Una altra volta eixa paraula repugnant! No es diu vell, es diu madur. Millor encara: que has arribat a una edat interessant.

DAVID. I tu ja has arribat a eixa edat «interessant».

ÒSCAR. Jo sempre he sigut «interessant». Però és de madur quan el món de la faràndula s'ha començat a interessar per mi.

DAVID. La veritat, no trobe molta diferència: sempre has tingut la mateixa cara.

ÒSCAR. Des de menut. Però llavors no arribava a besar les actrius si no m'alçaven en braços.

DAVID. I per això vas agafar-los mania.

ÒSCAR. A les besades?

DAVID. A les actrius.

ÒSCAR. Les dones, en general, són massa apegaloses. Ho has de saber per experiència. O potser has canviat de vorera?

DAVID. No acostume a creuar el carrer.

ÒSCAR. Et fa por el trànsit. I segur que vas sempre per la vorera de la dreta.

DAVID. És més segura.

ÒSCAR. Continua, doncs, per la teua mà.

DAVID. Doncs deixa tu de fer la mà.

ÒSCAR. No es diu «fer la mà». Es diu «tindre sentit de l'humor».

DAVID. Cabró!

ÒSCAR. Ta mare! *(Pausa.)* Una santa.

(Tots dos es miren. Finalment riuen. S'abracen. Es peguen palmellades a l'esquena.)

DAVID. Per cert, continues vivint en aquella pensió...?

ÒSCAR. Ja no. Tinc un pis propi. Llogat, però propi. Per a mi a soles.

DAVID. Ja no tens parella?

ÒSCAR. Parelles. És més entretingut.

DAVID. Jo tampoc.

ÒSCAR. Ah.

DAVID. I no et deu sobrar una habitació?

(ÒSCAR se'l queda mirant.)

DAVID. Per rellogar.

(Pausa.)

ÒSCAR. No et faces il·lusions. No ets el meu tipus.

DAVID. Això em tranquil·litza. Però m'intranquil·litza més no saber on dormiré esta nit.

ÒSCAR. Amb mi no, no insistisques.

(ÒSCAR es besa l'índex i li passa el petó a DAVID. Se'n va.)

DAVID. I així és com vaig començar a viure amb Òscar.

La nostra vida en comú no va ser de cap manera una reedició de *L'estranya parella*, tot i la coincidència de noms. Únicament coincidència de noms. Perquè l'Òscar que interpretava Walter Matthau era prou diferent del que interpretava el meu Òscar.

(Mentre DAVID parla, l'escenari s'ha transformat en l'apartament d'ÒSCAR. La porta s'obri. Entra ÒSCAR. Va cap a DAVID, que encara continua portant la maleta a la mà.)

ÒSCAR. *(Pàl·lid.)* Crec que tinc un còlic nefrític.

DAVID. Què?

ÒSCAR. Un còlic nefrític. Els ronyons.

DAVID. No sabia que paties dels ronyons.

ÒSCAR. Des del capítol cinc de *L'Alqueria Blanca*.

DAVID. Només eixies als quatre primers.

ÒSCAR. Per això.

DAVID. I tens experiència?

ÒSCAR. En tota mena de papers. I parle castellà sense accent.

DAVID. Dic si tens experiència en còlics nefrítics.

ÒSCAR. Darrerament n'he fet un màster.

DAVID. Crida al metge. Jo me n'haig d'anar.

ÒSCAR. *(Espantat.)* Te n'has d'anar? On?

DAVID. A Madrid. Ho has oblidat? Tinc un càsting.

ÒSCAR. Per a un paper de tres seqüències.

DAVID. M'han dit que potser el personatge continua.

ÒSCAR. Mentida. Ens ho diuen a tots. Perquè acceptem cobrar el mínim.

DAVID. En qualsevol cas, és una manera que em vegen.

ÒSCAR. El revisor de l'AVE; encara no t'han donat el paper. Per cert, de què és el paper?

DAVID. És una partida de pòquer.

ÒSCAR. I de què fas?

DAVID. De jugador tres.

ÒSCAR. Ah.

DAVID. Havia pensat dotar el meu personatge de motivacions.

ÒSCAR. Mare de déu santa!

DAVID. Mira, tinc una mena de tic ací, a la mà...

ÒSCAR. Oh... oh...

DAVID. I això és perquè mon pare em cremava amb el cigarret...

ÒSCAR. *(Contenint el dolor i començant a traure's la roba.)*
Et cremava...

DAVID. Perquè ma mare preferia dormir amb mi que amb ell. Això m'ha creat un trauma...

ÒSCAR. No m'estranya... Ah... ah...

DAVID. T'he sentit, no cal que allargues les paraules.

ÒSCAR. Això és que estic bramant de dolor. Jo morint-me i tu només penses en el teu paper. Doncs, toca't els collons: ha telefonat el teu representant. Li han donat el paper a un altre.

DAVID. El meu representant? T'ha cridat a tu? Per què?

ÒSCAR. Perquè tenim el mateix representant. I el teu mòbil no contestava.

(Es trau el mòbil de la butxaca. El comprova.)

DAVID. Merda! Me l'han tornat a tallar. Necessitava eixe paper.

ÒSCAR. Jo el que necessite ara és ficar-me en una banyera d'aigua calenta. De segur que em passa de seguida.